

LA CARRASCA

de Paula Llorens

***A l'alumnat del CEIP Vicent Rius de Canals
i del CEIP Manuel Sanchis Guarner de l'Olleria
per haver compartit amb mi els seus secrets sobre els arbres.***

Índex

Què és Escolarts.....	4
L'autora.....	5
Sinopsi de l'obra	6
Personatges	7
Pròleg.....	8
Escena 1. La notícia.....	9
Escena 2. Records	14
Escena 3. L'OSSLC.....	17
Escena 4. Dret a manifestar-se.....	21
Escena 5. El final de la història.....	23
Escena 6. La festa de graduació.....	25

1. QUÈ ÉS ESCOLARTS?

ESCOLARTS

És un programa didàctic impulsat per la Direcció General d'Innovació i Inclusió Educativa que agrupa quatre modalitats de projectes en què conflueixen els objectius comunicatius i els de l'expressió artística, amb la finalitat de promoure experiències educatives a través de la música, la ràdio, el teatre i la dansa.

Escolarts promou l'ús del valencià als centres educatius en connexió amb el desenvolupament de l'expressió artística, atés que les arts potencien vies de transformació educativa que milloren l'adquisició de competències, aporten elements emocionals i de vincle i afavoreixen aprenentatges interdisciplinaris que atenen la diversitat i fomenten la inclusió.

L'ESCOLA FA TEATRE

És un projecte educatiu lligat a la dinamització del plurilingüisme i al desenvolupament de l'expressió artística, més concretament, al foment de l'art dramàtic i la representació d'obres teatrals.

La Conselleria d'Educació, Universitats i Ocupació ha posat a disposició dels centres inscrits quatre obres creades per persones professionals de la dramaturgia.

El treball dels centres inscrits consistirà en la lectura, preparació i representació d'almenys una d'aquestes quatre obres al llarg del curs 2023-24.

2. L'AUTORA

Paula Llorens Camarena (1986) és actriu, dramaturga, directora i pedagoga teatral. És llicenciada en Filologia Hispànica per la Universitat de València i en Art Dramàtic, especialitat Dramatúrgia, per la RESAD de Madrid.

Ha realitzat adaptacions teatrals com *Tirant* (guardonada en els Premis de les Arts Escèniques Valencianes 2019) o *Historia de una maestra*.

Entre les seues obres originals destaquen *Yana* o *La malaltia del temps* (Ínsula Dramàtica Josep Lluís Sirera); *L'abraçada dels cucs* (VII Programa Dramaturgies contemporànies INAEM); *Inquilins* (Premi de Dramatúrgia Hispànica de Chicago del Instituto Cervantes i l'Aguijon Theater 2018); *Cardiovascular* (finalista en el V Premi de Teatre Breu Nous Temps de València).

En 2018 funda la seua pròpia companyia, Cactus Teatre, amb la qual porta a escena algunes de les seues adaptacions i obres.

3. SINOPSI

A la classe de sisé de primària del col·legi Sanchis Guarner ha sortit un conflicte. La carrasca, arbre de corfa clevellada i fulles arrodonides d'un verd fosc que està al pati, s'ha de talar. Els arquitectes han considerat que és l'únic lloc on es pot construir el nou edifici al centre educatiu. Això genera el punt de partida d'un episodi de conscienciació i manifestacions per part de l'alumnat i professorat del centre educatiu. El resultat està a les seues mans... Què fer i com solucionar-ho?

4. PERSONATGES

CLASSE DE 6é DEL CEIP SANCHIS GUARNER

VERA

LLUÍS

MARC

JÚLIA

CRISTINA

VALERIA

HUGO

MIQUEL

ANDREI

ERIK

LINA

TREBALLADORS/ORES DEL CENTRE

REBECA

VICENT

DIRECTORA

PRÒLEG

(VERA i LLUÍS, ben mudats i pentinats, es dirigeixen al públic.)

VERA: Aquest curs ha estat el més intens, excitant, trepidant, emocionant, estimulant...

LLUÍS: Ei, ei, ei! Crec que ja han pillat la idea.

VERA: Perdó. Rebeca sempre ens diu que hem d'utilitzar sinònims.

LLUÍS: Sí, però no cal nomenar el diccionari sencer.

VERA: La qüestió és que nosaltres volíem salvar el planeta.

LLUÍS: Tampoc te'n passes.

VERA: Bé, o almenys fer la nostra xicoteta aportació per protegir-lo. Però és va embolicar un poc la cosa. I a Vicent, el conserge, quasi li cau el pèl per la nostra culpa.

LLUÍS: Tot va ser idea d'aquesta que és una ecologista d'eixes. Mon pare sempre diu que no pots fiar-te'n, que són uns hippies radicals.

VERA: A ton pare li donaria igual si destruïren el món sencer sempre que ell guanye diners!

LLUÍS: Això no és veritat!

VERA: A més, ben bé que li ha vingut a ton pare tot el que ha passat, que el nostre poble ha eixit fins i tot a la tele i ell està d'allò més content.

LLUÍS: No comencem!

VERA: Però si has començat tu criticant!

LLUÍS: Val, perdó. Afortunadament tot va acabar bé gràcies a...

VERA: No els faces *spoiler*! Millor que no sospiten què va passar.

LLUÍS: Sí, millor comencem pel principi. Tot va començar un dia de mitjan curs a la classe de 6é del col·legi Sanchis Guarner.

VERA: La nostra classe.

ESCENA 1. LA NOTÍCIA

REBECA: Bon dia!

TOTS: Bon dia, mestra!

MARC: Bon dia, mestra!

REBECA: Ja estaves dormint, Marc? Però si encara no he començat la lliçó.

JÚLIA: *(Alçant el braç.)* Rebeca, podem fer-te una pregunta?

REBECA: Clar, ha passat alguna cosa?

JÚLIA: És que fa uns dies... que Vicent no sembla Vicent.

CRISTINA: Quasi no parla.

VALERIA: Hui no ens ha donat ni el bon dia.

HUGO: Està molt seriós.

MIQUEL: Ja no somriu.

ANDREI: Ni ens fa bromes de les seues.

ERIK: No sembla ell.

JÚLIA: I estem un poc preocupats.

REBECA: Vaja, sou la classe més espavilada que he tingut. Sempre per davant de les tronades.

JÚLIA: Aleshores és cert que li ha passat alguna cosa?

REBECA: A veure, calma. Vicent està bé. Havíem pensat contar-vos-ho d'ací uns mesos, però com que ha eixit el tema... A l'estiu començaran les obres de l'aulari nou.

LLÚIS: Vaja, just quan marxem del col·le.

CRISTINA: Quin morro tenen els menuts!

HUGO: Sí! Nosaltres, 9 anys en barracons.

JÚLIA: I Vicent està trist perquè no vol que facen un aulari a l'escola?

REBECA: No, que per fi ens constrüisquen l'aulari és una molt bona notícia. El problema és que per tal de fer-ho han de talar la carrasca del pati.

VERA: Talar la carrasca? Per què?

REBECA: Perquè els arquitectes han considerat que és l'únic lloc on es pot construir el nou edifici.

LLUÍS: I per això està tan estrany Vicent? Es planta altra carrasca al pati i au.

VERA: Però què dius? El arbres són ésser vius, tenen sentiments. No poden sacrificar la nostra carrasca!

LLUÍS: Bé, doncs que la trasplanten.

VERA: Això sí.

REBECA: Ja ho van pensar, però no es pot. És massa gran. La qüestió és que eixa carrasca la va plantar el pare de Vicent, que també va ser conserge de l'escola.

MIQUEL: Quants anys té la carrasca?

REBECA: Uns 80.

CRISTINA: 80? És més major que els meus iaies!

MIQUEL: I que els meus!

REBECA: Com que enguany Vicent es jubila, sent que si la talen es com si esborraren totes les hores de dedicació de la seua família a l'escola, com si no quedara cap rastre del seu pas per aquí.

LINA: Pobre Vicent!

MARC: Però, profe, tu l'any passat ens vas explicar que els arbres eren molt importants, ara no recorde per què. Si són tant importants aleshores no poden talar-lo, no?

REBECA: Per suposat es plantaran d'altres per compensar. Ja que Marc va curt de memòria, algú recorda per què són tan necessaris els arbres?

(JÚLIA alça la mà.)

REBECA: Júlia.

JÚLIA: Perquè ens donen oxigen.

REBECA: I a més a més, agafen el diòxid de carboni de l'aire, que com sabeu és el principal responsable del canvi climàtic.

VERA: I perquè són els nostres amics. No, millor, la nostra família. Vosaltres li faríeu mal als vostres pares o germans?

LLUÍS: Però és necessari talar arbres perquè necessitem paper i fusta.

REBECA: Així és. Aleshores què podem fer per cuidar la terra, que és la nostra casa?

ANDREI: Doncs per cada arbre que talen han de plantar-ne deu.

REBECA: Molt bé. I així ho farem nosaltres a la nostra escola per tal de donar exemple.

MARC: I no seria millor no talar arbres i au?

LLUÍS: I les persones que treballen talant arbres? De què viurien?

VERA: Doncs que es busquen altra feina.

VALERIA: També podem anar en bici per no contaminar!

REBECA: Perfecte.

MIQUEL: I escriure per davant i per darrere per estalviar paper!

MARC: Per estalviar paper el millor seria no fer exàmens.

JÚLIA: Però com no hem de fer exàmens! Ah, també està allò de les 3 "r": reduir, reutilitzar i reciclar.

REBECA: Molt bé. I quin és el vostre arbre favorit?

MARC: El taronger!

VALERIA: El garrofer!

ERIK: El magraner perquè m'agraden molt les magranes.

CRISTINA: L'arbre de l'amor!

HUGO: Quin? Eixe arbre no existeix.

CRISTINA: Sí, el vaig veure un dia en la tele.

HUGO: I com és?

CRISTINA: Gran i bonic i amb moltes flors.

HUGO: T'ho estàs inventant...

CRISTINA: No!

LLUÍS: A mi no m'agrada cap arbre.

TOTS: Alaaaaa!

REBECA: I el teu, Lina? Has de participar més, sempre estàs massa calladeta.

(LINA li xiuxiueja a l'orella alguna cosa a la seua companya de pupitre, JÚLIA.)

JÚLIA: Diu que la figuera de casa els seus iaios.

(Truquen a la porta)

REBECA: Endavant.

(Entra VICENT, el conserge, amb un paquet de clarions.)

VICENT: Porte el clarió que m'havies demanat.

REBECA: Gràcies, Vicent.

VICENT: Per què em mireu tots així? Què passa?

REBECA: Veuràs, és que... els acabe de contar allò de les obres i la carrasca.

VICENT: Quina desgràcia! Com està el món, xiquets! Què serà del vostre futur si no fem res... Escolteu, les persones encarregades de construir el nou aulari no estimen aquest arbre perquè no el coneixen. No significa res per a ells. Però molts de vosaltres porteu ací des que teníeu 3 anys. Aquesta carrasca vos ha vist créixer. Ha compartit amb vosaltres alguns dels millors moments de la vostra infància. Jo mateix us he vist amagar-vos darrere d'ella, o tancar els ulls i contar fins a 100 abans de començar a buscar, fer la vertical, jugar al rogle, escalar i penjar-se a les seues rames... Ella ha sigut testimoni de tots aquests anys. Perquè ho ha vist i escoltat tot. Si

poguera parlar, imagineu les grans històries que contaria. Vosaltres, com jo, li digueu enguany adeu a l'escola. No us sembla un crim que esborren d'aquesta manera tots eixos records?

ESCENA 2. RECORDS

(Cada xiquet s'alça i conta a públic un record. Els altres personatges no l'escolten.)

MARC: Vicent diu que hem jugat molt amb la carrasca, però jo no ho recorde. Això seria quan estàvem en Infantil perquè tots eixos jocs que nomena són de monyicots. Ara sols juguem a futbol i perquè no ens deixen dur el mòbil a l'escola. Encara que m'està venint una imatge al cap... Un dia, no sé si estàvem en 2n o en 3r, jo encara no tenia aquests companys de classe perquè encara no havia repetit. Però el que sí sé és que era l'últim dia de classe perquè estàvem celebrant la batalla de l'aigua. Jo em vaig amagar darrere de la carrasca amb un poal plenet d'aigua preparat per a atacar. Vaig escoltar que un company s'apropava i... PAM! Poalada! La qüestió és que no era cap alumne sinó un mestre, Ramon, que tenia molt mala llet. I jo el vaig xopar de dalt a baix. Allò va ser molt gran, encara estic rient-me!

LINA: Recorde el meu primer dia de col·le. Estava molt nerviosa perquè sempre he sigut molt tímida i em costa molt fer amics nous. En l'hora del pati vaig anar al bany i en eixir, em vaig desubicar i vaig acabar al pati dels majors. Recorde topar-me per primera vegada amb la carrasca i quedar-me mirant-la impressionada. Aleshores, un xiquet va passar corrent pel meu costat i em va tirar l'esmorzar a terra. Júlia, que es veu que m'havia seguit en veurem eixir del bany tant perduda, es va apropar a mi i em va donar un tros del seu entrepà. Des d'eixe dia som inseparables. Quan ja vam passar al pati dels majors, sempre seiem a menjar-nos l'esmorzar a l'ombra de la carrasca. Ella ha sigut còmplice de la nostra amistat des del primer dia d'Infantil.

HUGO: Encara sort que els arbres no poden parlar! Quina vergonya si la carrasca contara tot el que ha vist! Un dia jugant a futbol en l'hora del pati em van pegar una balonada en tota la cara i em va deixar amarg. Tenia moltes ganes de plorar però no volia que ningú em viera, així que em vaig amagar darrere de la carrasca. M'eixia sang del nas, però fins que no vaig aconseguir parar de plorar no vaig anar a dir-li a la mestra que em curara.

VERA: La carrasca atrau a molts animalets. Al seu voltant sempre hi ha insectes, ocells, fins i tot una vegada vam veure un esquirol a les seues rames. Però el que més s'acosten són gats. Els encanta pujar-se'n a la carrasca. L'any passat, venia tots els dies a visitar-nos una gateta embarassada. Un dia es va tombar al costat de l'arbre i va tindre dos gatets. Com que visc al camp i tenim molt d'espai, em van donar permís perquè me'ls duguera a casa i ara viuen amb mi. Els vaig anomenar "San" i "Chis" en homenatge al nostre col·le. Si hagueren sigut més els haguera posat "Guar" i "Ner".

MIQUEL: Hugo sempre ha sigut el meu millor amic. Abans del col·le, ja anàvem junts a la guarderia. Per això ens entenem tant bé. Però des que va començar el curs no em fa ni cas. L'altre dia no el trobava i el vaig buscar per tot el pati. Aleshores el vaig veure darrere de la carrasca besant-se en la boca amb Cristina. Quin fàstic! Tant de bo no ho haguera vist! Ara no sé què els passa, però sempre estan barallant-se. Dones, sempre ho arruïnen tot. O això diu el meu iaio.

ERIK: Educació Física hauria d'estar prohibida. Odie els dimarts i els dijous perquè hi ha classe de gimnàstica. Una vegada el mestre ens va dur a la carrasca i ens va dir que anàvem a treballar la força de braços penjant-nos en les seues rames i escalant. "Si home! Si vull pujar a un arbre, agafe una escala i au." L'únic que va poder pujar-se'n va ser Miquel. És molt àgil, li diem "el mono". La sort que vaig tindre és que tractant de trepar em vaig caure i em vaig trencar un braç, així que em vaig lliurar de l'Educació Física tot l'últim trimestre. L'únic problema és que quan va vindre la calor havia de nadar amb una bossa de plàstic enrotllada al braç per no banyar l'escaiola, però va valdre la pena.

JÚLIA: Quan estàvem en primer de Primària vam tindre una mestra de pràctiques súper llesta i súper simpàtica que ens va proposar fer una cosa súper interessant: una càpsula del temps. Va dur una caixa i cadascú vam haver de clavar dins alguna cosa que fora important per a nosaltres. I també vam posar una foto de grup. Després, la vam soterrar als peus de la carrasca i enguany abans de marxar de l'escola, l'obrirem i podrem contemplar el pas del temps. Jo vaig clavar el meu primer conte. De major vull ser escriptora perquè m'agrada molt inventar històries.

LLUÍS: Jo mai he jugat a la carrasca així que m'és igual si la tallen. En tercer de Primària els majors del col·le em van acorralar a l'arbre i em van pegar i insultar. Deien que com era el fill de l'alcalde jo tenia tota la culpa dels problemes que estaven patint les seues famílies. Em van fer molt de mal, per fora i per dins. Si els arbres són éssers vius que tenen sentiments, aquell dia, la carrasca no es va ni immutar, ni va fer res per ajudar-me. Mai li ho he contat a ningú.

VALERIA: M'agraden molt els esports i sempre se m'han donat genial. Però hi ha una cosa que mai m'eixia: la vertical pont. Com que sempre acabava la primera en dinar, els monitors del menjador em deixaven eixir al pati a jugar. Un dia estava fent la vertical en la carrasca i no sé com vaig començar a baixar les cames pel seu tronc i vaig fer la vertical pont! Va ser genial! El problema és que ningú em va veure i ja no he sigut capaç de repetir-ho. Sols la carrasca sap que ho vaig aconseguir.

ANDREI: M'encanten els superherois. Sobre tot els de Marvel. Hulk, Capità Amèrica, Spiderman, Ironman, Thor... Vaig estar omplint un àlbum de cromos durant anys. Sempre el duia al col·le i

en el pati li'l ensenyava als meus companys. Quan col·leccions cromos arriba un moment en què quasi sempre t'ixen tots repetits i en canvi el que et falta mai t'ix. Vaig estar quasi un curs sencer esperant que m'isquera el cromó de Spiderman que em faltava per acabar l'àlbum. I va ser precisament baix de la carrasca on va esdevindre el miracle. Recorde que quasi em desmaia de l'emoció quan vaig obrir el paquet i vaig veure el cromó. Supose que la carrasca em va portar sort.

CRISTINA: M'agrada Hugo des d'Infantil. Quan em vaig assabentar que tenia Instagram, la meua única missió en la vida va passar a ser aconseguir que els meus pares em compraren un mòbil. Em vaig passar tot l'estiu insistint i fent punts i finalment ho vaig aconseguir. El primer que vaig fer va ser instal·lar-me l'aplicació i seguir-lo. Ell també em va seguir. És curiós però tot el que no m'atrevia a dir-li a la cara, era capaç d'escriure-li-ho per ací. I a ell crec que li passa el mateix, sembla una persona diferent el qui parla als missatges que el borinot que em trobe cada dia a classe. L'altre dia ens vam besar darrere de la carrasca i, des d'aleshores, tot ha anat a pitjor. Quasi no em parla i quan ho fa és per fer-me la guitza. Homes, no hi ha qui els entenga. Ara m'he descarregat Tic-toc i faig uns vídeos que són la canya. Sí, ja sé que està totalment prohibit dur el mòbil a l'escola, però mentre no em pillen...

ESCENA 3. L' OSSLC

(Tots els alumnes de 6é es reuneixen al voltant de la carrasca del pati.)

HUGO: A què ve aquesta reunió?

MIQUEL: Això, per què ens has enviat una noteta citant-nos en la carrasca?

VALERIA: Siga el que siga, rapidet que el pati s'acaba de seguida i no em donarà temps a clavar cap gol.

VERA: He estat pensat i crec que, com que som els majors de l'escola i enguany marxem, és la nostra responsabilitat salvar la carrasca.

LLUÍS: Com?

VERA: Som nosaltres qui hem d'evitar que es tale.

CRISTINA: Nosaltres? Per a això ja estan els mestres.

JÚLIA: I l'AMPA.

VERA: No esteu farts de deixar-ho tot en mans dels adults? Crec que ha arribat el moment que pensem i actuem per nosaltres mateixa. Qui està d'acord amb salvar la carrasca?

(Alcen tots el braç menys LLUÍS.)

ERIK: Lluís, et fa por que ton pare s'enfade?

LLUÍS: Esteu fent el ridícul. No compteu amb mi.

VERA: Lluís, els majors també s'equivoquen, saps?

LLUÍS: Esteu tots bojós! *(lx.)*

ANDREI: Vinga, que no tenim quasi temps! Com podem evitar que talen la carrasca?

JÚLIA: Per què no fem un "brainstorming"?

ANDREI: Un què?

JÚLIA: Una pluja de idees. Cadascú proposa un pla per salvar l'arbre i després triem la millor idea.

VERA: Perfecte. A algú se li ocorre alguna cosa?

CRISTINA: Podem posar un cartell al peu de la carrasca que diga "Prohibit talar arbres" i aleshores quan vinguen no podran talar-lo.

HUGO: Clar, com si no pogueren llevar el cartell i au.

CRISTINA: Se t'ocorre alguna cosa millor?

HUGO: ...

MARC: A mi sí! Mon pare té fil d'aram al garatge, amb ell podem fer trampes perquè es queden atrapats quan vinguen a tallar-la.

VERA: Hem de pensar solucions pacífiques. Aquesta organització està en contra de la violència.

JÚLIA: Quina organització?

VERA: L'OSSLC.

CRISTINA: La què?

VERA: *(Lletrejant.)* La "o", "s", "s", "l", "c". Organització secreta "SALVEM LA CARRASCA". Si no us apanya després pensem altre nom, per ara hem de centrar-nos en el pla.

ERIK: I per que no tractem de parlar amb ells? Jo crec que eixos senyors que han decidit que el nou aulari vaja ahí no saben que els arbres són molt importants. Tal vegada ningú els ho ha explicat o es van perdre eixa lliçó al col·le. Així que haurem de buscar-los i explicar-los-ho facilet per tal que ho entenguen.

JÚLIA: És una bona idea, però sospite que no ens faran ni cas.

HUGO: Si almenys tinguérem de la nostra part a Lluís... Ell és el fill de l'alcalde, segur que a ell l'escoltarien.

MARC: Ja ho tinc! Quan vinguen, els robarem la furgoneta on tinguen les ferramentes i les trencarem. O millor, segrestarem als taladors, els furtarem la motoserra i els tallarem les mans perquè no puguin talar més arbres.

VALERIA: Perfecte. I que ens tanquen a tots en la presó i no puguem fer ni l'ESO.

VERA: Però si acabem de dir que res de violència.

MARC: Això és violent?

(LINA li xiuxiueja a l'orella alguna cosa a JÚLIA.)

JÚLIA: Una vaga o manifestació! Molt bé, Lina! Això ja sona molt millor. Farem pancartes i eixirem al carrer a manifestar-nos!

VERA: I si cridem i cridem, però ningú ens escolta?

ANDREI: Si els superherois existiren tot seria molt més fàcil. Spiderman treparia a l'arbre i parlaria amb ell per tal de tranquil·litzar-lo, Hulk es posaria davant per protegir-lo i Capità Amèrica enderrocaria a tot aquell que gosara apropar-se.

JÚLIA: Això és genial! Eres un crack, Andrei!

ANDREI: Jo?

JÚLIA: Nosaltres no som superherois, però també tenim habilitats que podem usar. Miquel, el nostre mono, pot pujar-se'n a la carrasca.

MIQUEL: Això està fet!

JÚLIA: La resta ens lligarem a ella i Marc ens farà de Capità Amèrica.

MARC: No en deixaré ni un en peu!

JÚLIA: Sols en cas que intenten fer-nos fora de l'arbre per la força, sinó està totalment prohibida la violència, entesos Marc?

MARC: Entesos.

VALERIA: Però quan vinguen a talar l'arbre serà estiu, ja no estarem ací.

VERA: Tens raó. Per això, propose lligar-nos demà mateix. No es tracta d'esperar a l'estiu a que ja estiga tot enllestit, hem de començar quan abans la nostra acció de protesta per tal que tot el món s'assabente que ens oposem a la tala de la carrasca. Serem els nous Greta Thunberg i Francisco Vera.

MARC: Qui?

VERA: Dos dels activistes climàtics més joves i famosos del món. De veritat no els coneixeu?

ANDREI: Aleshores, ens lliguem demà a l'arbre?

TOTS: Sí!

JÚLIA: Tinc una idea. Demà en l'hora del pati, algú ha de fingir que cau i anar plorant als mestres per entretindre'ls.

HUGO: Cristina és una gran "drama queen" ella ho farà de meravella.

CRISTINA: Ei, de què vas? Bé, és cert que tinc grans dots interpretatives. Jo m'encarregue dels mestres.

MARC: Jo puc dur les cordes. Mon pare té moltes al garatge.

JÚLIA: Genial. Hem de vindre preparats, no sabem quant de temps durarà la nostra protesta.

VERA: Doncs fins que aconseguim convèncer-los.

ERIK: Aleshores haurem de portar menjar.

VALERIA: I roba d'abric per si hem de passar la nit.

HUGO: I alguna cosa per entretindre'ns.

ANDREI: Jo puc portar cromos.

CRISTINA: Jo el mòbil.

VERA: Jo els furtaré als meus pares el megàfon de quan se'n van de manifestació.

LINA: Jo no sé si seré capaç d'aguantar tantes hores, mai he dormit fora de casa...

JÚLIA: Lina, estarem tots junts. No has de preocupar-te per res.

ESCENA 4. DRET A MANIFESTAR-SE

(Tots els alumnes de 6é, menys LLUÍS. La majoria estan lligats a la Carrasca. MIQUEL seu en una de les branques. I MARC s'ha construït un escut de cartró i al cap, porta un casc de bicicleta vell. Penjades en les rames de l'arbre hi ha diverses pancartes on podem llegir missatges com "Stop desforestació", "Salvem la nostra carrasca", "Ni un arbre menys" o "Prohibit talar arbres" tots signats per la OSSLC. La DIRECTORA del centre arriba feta una fúria.)

DIRECTORA: Es que no haveu escoltat el timbre? El pati ja s'ha acabat. Deixeu de jugar a presoners i cap a classe. Marc, de què vas disfressat?

ANDREI: És el Capità Amèrica! És que no ho veu?

MARC: No estem jugant, estem manifestant-nos!

DIRECTORA: Va, no digueu trellats, a classe volant que Rebeca està esperant-vos.

CRISTINA: És que no ha llegit els cartells, senyora directora? No volem que talen la carrasca.

DIRECTORA: Això no és cosa vostra. Això són coses de majors.

VERA: Però la carrasca és la nostra amiga i estem defensant-la.

ERIK: El pare de Vicent la va plantar, ell la cuidada tots aquests anys i ara vosaltres voleu carregar-vos-la.

DIRECTORA: Un moment, tot açò no haurà estat idea de Vicent? No m'ho puc creure, donant problemes fins al final.

HUGO: Vicent no sap res, de fet volem donar-li una sorpresa.

DIRECTORA: No hi ha sorpresa que valga. A classe ara mateixa!

TOTS: No!

DIRECTORA: Algú vol quedar-se sense viatge i festa de final de curs...

ANDREI: No podeu deixar-nos sense viatge de 6é, està ja tot organitzat!

DIRECTORA: I tant que podem! No serà la primera vegada que s'anul·la un viatge per mala conducta de l'alumnat.

LINA: Senyora directora, nosaltres no estem fent res dolent, sols estem exercint pacíficament el nostre dret de reunió i manifestació.

DIRECTORA: Com?! Si en 10 minuts no heu entrat a classe telefone els vostres pares per tal que vinguen a deslligar-vos ells mateixa. *(Ix.)*

JÚLIA: Ostres, Lina, mai t'havia escoltat parlar amb tanta seguretat!

LINA: Jo també m'estime molt la carrasca i no vull que li facen mal. Recordes que ens vam conèixer just ací el primer dia d'Infantil?

JÚLIA: Clar que ho recorde!

LINA: Companys, si venen els nostres pares faran tot el possible perquè desistim, ens amenaçaran amb castigar-nos, ens faran xantatge prometent-nos regals i premis, però hem de ser forts i resistir, d'acord?

TOTS: Sí! Lina! Lina! Lina!

LINA: *(A VERA.)* Em prestes el megàfon?

VERA: Clar!

LINA: *(Pel megàfon.)* No permetrem que talen la nostra carrasca! Ella porta molt més temps ací que nosaltres, així que no tenim cap dret. Salvem la Carrasca! Salvem la carrasca! Salvem la carrasca!

TOTS: Salvem la carrasca! Salvem la carrasca!

(Arriba REBECA.)

REBECA: Xiquets, estic molt orgullosa de vosaltres, vaig a avisar a Vicent, ja veureu com es posa de content!

ESCENA 5. EL FINAL DE LA HISTÒRIA

(Tornem al temps i espai del Pròleg.)

VERA: Van vindre els nostres pares per obligar-nos a deslligar-nos, però no ho vam fer. Els vam acabar convencent nosaltres a ells. Si ens deixaven passar la nit a l'arbre, prometièm portar-nos bé, traure bones notes i ajudar a casa... Així que van marxar. Cristina va fer un directe d'Instagram i el vídeo es va fer viral, vam rebre moltíssims missatges de suport, fins i tot Greta Thunberg ens va donar un *like*. Però va ser Lluís, l'únic que no s'havia unit a la protesta, el que va aconseguir fer un gir a la història.

LLUÍS: Eixa nit, mon pare va arribar a casa i em va contar que havia parlat amb la directora del col·le i havien decidit expulsar-los a tots i posar una bona multa als pares. No podia dormir. Començaren a vindre'm al cap records d'aquests 9 anys junts: Júlia ajudant-me amb els deures, Andrei i jo intercanviant cromos, Vera i jo duent els gats a sa casa, els partits de futbol, els aniversaris, i tots i cadascun dels dies de pati... No podia deixar caure els meus companys, els meus amics. Sols si jo estava amb ells en l'arbre, mon pare no s'atreviria a demanar la seua expulsió. Així que al dia següent em vaig unir a la protesta.

VERA: Va ser molt guay. Ara sí que estàvem tota la classe unida, lluitant junts. Açò sols va servir per guanyar un poc de temps... Perquè uns dies després, a la directora li va donar igual que fores el fill de l'alcalde i volia de nou expulsar-nos a tots. Si no haguera sigut perquè a Vicent se li va ocórrer una gran solució... Ell no volia impedir que es construïra l'aulari però tampoc volia que talaren l'arbre. Així que va proposar el següent.

(Apareix Vicent.)

VICENT: Per què no fan l'edifici envoltant l'arbre? Com aquestes construccions modernes que integren la natura al projecte arquitectònic...

LLUÍS: A mon pare li va encantar la idea, el nostre poble sempre ha estat a l'avantguarda, i això "d'arquitectura ecologista" sonava molt bé.

VERA: I donava vots...

LLUÍS: No comencem.

VERA: D'acord. Al final ho vam aconseguir. A l'estiu, començaran les obres i la nostra carrasca es quedarà al col·le.

LLUÍS: Sols que abans estava al pati i ara estarà en un dels corredors.

VERA: Aquesta nit és la festa de final de curs. La nostra graduació. En breu arribarà la resta de la classe i tots junts li direm adeu al col·le acompanyats dels mestres i els pares.

LLUÍS: Hem preparat un discurs d'acomiadament...

VERA: ... I un ball!

LLUÍS: Açò ha sigut cosa de Valeria.

VERA: Ah! I també hem decorat la carrasca, li hem posat fanalets de colors i ha quedat genial.

LLUÍS: Ens vau demanar que us contàrem com havíem aconseguit detindre la tala. Doncs així va ser com va passar tot.

VERA: Ens traureu per la tele?

ESCENA 6. LA FESTA DE GRAUDACIÓ

(Arriba la resta de l'alumnat de 6é mudats amb les seues millors gales i amb barret de graduació. VERA i LLUÍS també se'l posen. Cadascun dels alumnes du un paper a les mans, és el discurs d'acomiadament, lligen.)

HUGO: Bona nit a totes i tots. Moltes gràcies per haver vingut a la nostra graduació. Hui els alumnes de sisè estem ací per acomiadar-nos del Sanchis Guarnier. Que per cert, l'altre dia vam descobrir que va ser un escriptor i historiador valencià molt important. Quasi marxem del col·le sense saber-ho...

LINA: Bé, jo sí que ho sabia però com que no parle molt a classe... La majoria dels qui hui estem ací vam arribar als 3 anys, però no tots, alguns s'unirien més tard. El que més recordem d'Infantil són les primeres amistats i les manualitats, sobre tot, les que fèiem amb ferralla que reutilitzàvem i convertíem en art. Infantil va ser una etapa molt divertida.

ANDREI: Però quan vam arribar a primer....quasi ens caguem damunt. El primer dia el mestre ens va rebre amb fitxes de sumes i restes. Ahí ens vam adonar que estàvem fent-nos majors. Ramon, ens duia ben rectes. Encara sort que va arribar la mestra de pràctiques que no era tan dura.

JÚLIA: D'ella va ser la idea de fer una càpsula del temps, que just vam desenterrar de baix la carrasca la setmana passada. Va ser molt emocionant veure als nostres "jos" de 6 anys.

VALERIA: En tercer i quart vam tindre a Rosa, una mestra molt bona. Recorde que sempre ens deia "esteu més verds que una ceba". Quan va haver de marxar a altre col·le va ser molt trist, perquè li havíem agafat molta estima.

ERIK: En quart va arribar Marc. Al principi li teníem una miqueta de por, com era tan grandot... Però de seguida ens vam fer amics. I a més, ens defenia quan els majors es clavaven amb nosaltres.

MARC: Sí, al principi em va costar un poc fer-me a la nova classe, però em va acollir molt bé.

MIQUEL: En cinquè va arribar Rebeca, que ha sigut com una segona mare per a tots nosaltres. Volem donar-te les gràcies per tot el que ens has ensenyat.

CRISTINA: Enguany ha sigut el millor de tots. I el viatge de final de curs ha estat una passada!

MARC: El millor va ser la guerra de desodorants que vam fer en l'habitació de les xiques. Quasi morim tots intoxicats.

CRISTINA: Shhh! Marc! Ara marxem a l'institut, alguns seguirem junts però altres no.

MIQUEL: Hugo i jo per exemple, que sempre hem anat junts des de la guarderia, ara anirem a instituts diferents. Damunt enguany hem sigut els majors però l'any que ve serem els més xicotets i això fa una miqueta de por.

VERA: Ara els toca gaudir i protegir la nostra carrasca als qui venen darrere. Estem segurs que ho faran molt bé.

JÚLIA: L'amenaça que va patir la nostra carrasca no és més que un símbol del que està passant al món. Hem de frenar la desforestació. Molts boscos, on viuen milions d'espècies d'animals i plantes, estan en perill. El món està en perill. Perquè la destrucció de boscos agreuja més el canvi climàtic. Encara queda molt per fer.

VERA: Aquesta només ha estat la primera acció de l'OSSLC, però seguirem treballant per protegir la nostra Terra. Per ara, hem decidit quedar una vegada al més per plantar arbres. Esteu totes i tots convidats si voleu acompanyar-nos.

LLUÍS: No podem acabar sense anomenar a Vicent, el millor conserge del món. Ningú com ell s'estima aquesta escola, per això l'ha cuidada tan bé. Ell ha estat amb nosaltres des que vam entrar al col·le. Ell, igual que la carrasca, ens ha vist créixer i ens ha ensenyat com d'important és cuidar la natura. Moltes gràcies a totes i tots els qui ens heu ajudat a arribar fins a ací, sempre us recordarem. I ara sí...

TOTS: Fins sempre Sanchis Guarner!

(Llancen els barrets a l'aire. Sona una música i comença el ball.)